

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. M.,** zast. opatrovníkem Mgr. J. L., proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018, č. j. CPR-5073-4/ČJ-2018-930310-V246, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 6. 2018, č. j. 17 A 63/2018 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Soudem ustanovenému opatrovníkovi žalobce, Mgr. J. L., **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 1.936 Kč. Tato částka bude opatrovníkovi žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 1. 2018, č. j. KRPP-7017-13/ČJ-2018-030022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů.

[2] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce. Žalovaná uvedla, že žalobce na území České republiky žije více jak 20 let, a mohlo tedy dojít k integraci a přizpůsobení se podmínkám České republiky. Zároveň však upozornila na to, že žalobce byl po celou dobu svého pobytu na území České republiky nelegálně, vyjma 1 roku, kdy probíhalo řízení o udělení azylu. Žalobce navíc vypověděl, že nemá na území České republiky osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života bylo nepřiměřené, neboť se zde nenachází nikdo z jeho rodiny a nemá zde žádné vazby, nedisponuje doklady, penězi, ubytováním ani prací, pouze si nelegálně přivydělává na příležitostných brigádách. Závěrem žalovaná uvedla, že předmětné řízení proběhlo v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že správní orgány se nedostatečně a nesprávně vypořádaly s námitkami vznesenými žalobcem ve správním řízení. Žalobce namítl, že rozhodnutí žalované nepřiměřeně zasahuje do jeho rodinného a soukromého života. Upozornil v této souvislosti na skutečnost, že v České republice žije nepřetržitě po dobu více jak 20 let, pracuje zde, za tuto dobu se nedopustil žádného trestného činu, nikdy neměl problémy s policií. Správní orgán prvního stupně měl jako polehčující okolnost vyhodnotit, že se k němu žalobce dobrovolně dostavil, aby uvedl, že nedisponuje cestovním dokladem. Vyhoštění na Ukrajinu je pro žalobce nepředstavitelné, neboť se blíží důchodovému věku a na Ukrajině již nemá žádnou rodinu ani kontakty, které by mu v začátcích mohly pomoci. Délku správního vyhoštění považuje žalobce za neopodstatněnou s ohledem na okolnosti případu.

[4] Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a příslušného pobytového oprávnění. Tento stav trval prakticky od počátku pobytu žalobce na území ČR, přičemž žalobou napadené rozhodnutí nebylo prvním rozhodnutím o správním vyhoštění, které bylo žalobci uloženo. Žalobce přesto předchozí rozhodnutí nerespektoval a pokračoval ve vědomém nelegálním pobytu bez cestovního dokladu a víza.

[5] Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo správními orgány obou stupňů provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumaly všechny relevantní faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu požadavků judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Nepřetržitého pobytu na území ČR v délce 20 let žalobce dosáhl jen díky tomu, že vědomě a cíleně nerespektoval vydaná rozhodnutí o správním vyhoštění, což zajisté není skutečnost, jež by mohla při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění převážit nad zájmem státu spočívajícím v tom, že cizinci pobývající na území ČR musí respektovat příslušná zákonná ustanovení upravující jejich pobytový režim. Ani integrace

žalobce na území ČR není s ohledem na tvrzení žalobce natolik silná, aby kvůli ní nebylo možno správní vyhoštění uložit. K tomu soud odkazuje na argumentaci správních orgánů, s níž se plně ztotožňuje. Skutečnost, že se žalobce dobrovolně dostavil na pracoviště policie, nemohla zásadně ovlivnit výsledek řízení o správním vyhoštění, neboť nijak nezměnila zjištěný stav věci.

[6] Ve vztahu k věku žalobce a chybějícím vazbám na domovský stát krajský soud konstatoval, že žalobce je dosud v produktivním věku a neuvedl žádné konkrétní důvody, které by mu bránily v nalezení práce. Na Ukrajině již sice, jak sám uvedl, nemá žádné vazby, na druhou stranu ovšem nelze hovořit ani o tom, že by měl relevantní vazby na území ČR. V důsledku tak je osobní a rodinná situace žalobce totožná v obou zemích. I v tom, že by se žalobce ocitl na ulici, se mnoho nezmění, neboť ani na území ČR žalobce neuvedl konkrétní adresu, na které by dlouhodobě bydlel a byl tam hlášen.

[7] Délka doby, po kterou je žalobci znemožněn pobyt na území členských států EU, byla správními orgány řádně a logicky zdůvodněna. Krajský soud shrnul, že odůvodnění rozhodnutí odpovídalo požadavkům správního řádu, neboť z něj byla seznatelná východiska, úvahy i závěry žalované, stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala veškeré uplatněné odvolací námitky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že žalovaná nesprávně posoudila přiměřenost zásahu do jeho rodinné a soukromé sféry. Stejným nedostatkem podle stěžovatele trpí i kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. V doplnění kasační stížnosti učiněném prostřednictvím ustanoveného opatrovníka stěžovatel namítl, že žalovaná nepřezkoumatelně vypořádala odvolací námitku stěžovatele ohledně nepřiměřeně dlouhého zákazu pobytu stěžovatele na území Evropské unie, který byl uložen v nejvyšší možné výměře. Krajský soud při hodnocení této otázky odkázal na rozhodnutí správních orgánů. Žalovaná však nijak nevypořádala tu skutečnost, že doba zákazu vstupu na území Evropské unie byla stěžovateli uložena na samé horní hranici možné zákonné výměry, přičemž jeho vypořádání nelze označit jako zdůvodnění, nýbrž jako pouze poněkud více rozvedený obecný souhlas s výrokem správního orgánu prvního stupně. Soud se k předmětné otázce sice blíže vyjádřil, tím však již nemohl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované napravit, neboť ve správním soudnictví nelze nahrazovat činnost správních orgánů. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, a uzavřel, že rozhodnutí žalované i rozsudek krajského soudu nemohou obstát.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ve svých závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí se závěry krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí,

proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen opatrovníkem, kterým je advokát. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalované, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
[13] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítal nesprávné posouzení přiměřenosti správního vyhoštění žalovanou a krajským soudem. Stěžovatel tuto námitku formuloval obecně a neuvedl, v čem konkrétně byla přiměřenost správního vyhoštění nesprávně posouzena. Nejvyšší správní soud proto k této námitce pouze stručně uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou, jelikož neshledal v postupu žalované a krajského soudu při vypořádání se s přiměřeností správního vyhoštění pochybení, neboť žalovaná i krajský soud se touto otázkou zabývaly, zohlednily zjištěné skutečnosti a vypořádaly se s argumentací žalobce, v níž poukazoval na nezohlednění délky a způsobu svého života na území České republiky, svého věku a situace, ve které by se nacházel v případě správního vyhoštění do země původu. Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry krajského soudu, který k poukazu stěžovatele na skutečnost, že na území České republiky pobýval dlouhou dobu (20 let), uvedl, že žalobce zde pobýval v rozporu s právními předpisy a nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění. Pouhý dlouhodobý nelegální pobyt na území nemůže sám o sobě založit právo zde setrvat (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, a tam uvedenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva). Přiléhavý je rovněž poukaz krajského soudu na skutečnost, že stěžovatel nedisponuje na území České republiky zázemím a nemá zde vazby. Nejvyšší správní soud k uvedenému dodává, že žalobce do protokolu o výslechu uvedl, že ve vycestování z České republiky mu nebrání žádný z důvodů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců.

[14] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, kterou spatřoval v nedostatečném vypořádání námitky nepřiměřené délky doby zákazu vstupu na území Evropské unie, která byla uložena na samé horní hranici možné zákonné výměry. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že žalovaná k této otázce pouze uvedla, že *„správní vyhoštění z území ČR a doba v délce 3 roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání účastníka řízení, pohnutek a míry zavinění jeho osoby jeví odvolacímu orgánu jako přiměřené opatření.“* Nejvyšší správní soud připouští, že tento závěr žalované je velice stručný, převážně obecný a na samé hranici přezkoumatelnosti. Zároveň je však zřejmé, že žalovaná předmětnou námitku stěžovatele neopomněla a zabývala se jí. Vzhledem k tomu, že žalovaná v předcházející části

odůvodnění zjištěné skutečnosti, kterými při vypořádání této námitky argumentuje (zejména nebezpečnost konkrétního jednání stěžovatele a jeho zavinění), zmínila a zhodnotila je, považuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele uvedený závěr žalované i přes jeho stručnost a obecnost za přezkoumatelný, a nepřisvědčil proto ani této námitce. Nepochybil ani krajský soud, který se přiměřeností doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, rovněž zabýval, neshledal pochybení v hodnocení této otázky žalovanou a přiléhavě poukázal na skutečnost, že předchozí správní vyhoštění s totožnou délkou zákazu pobytu nebylo stěžovatelem respektováno. Nelze tudíž přisvědčit ani námitce stěžovatele, že by krajský soud nepřípustně nahrazoval chybějící důvody správního rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[15] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[17] Odměna opatrovníkovi stěžovatele Mgr. J. L., advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2018, č. j. 4 Azs 251/2018 - 41, jehož náklady tak nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 9. 2018, podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží opatrovníkovi stěžovatele odměna ve výši 2 x 500 Kč (podle § 7 bodu 2 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu činí odměna za úkon právní služby opatrovníka pouze 500 Kč). Dále opatrovníkovi žalobce náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy opatrovníkovi stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1.600 Kč. Vzhledem k tomu, že opatrovník stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o tuto daň ve výši 21%, tedy o 336 Kč. Opatrovníkovi stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 1.936 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu